

תלמודו בידו

דף סה עמוד ב

א | פר ושעיר של יום הכיפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהם והקריבום, ואחר כך נמצאו הראשונים, מה דינם ?

ב | כיצד יתכן להשהות את השעיר עד יום הכיפורים של שנה הבאה, והרי בינתיים תעבור שנתו ודינו למות ?

ג | אלו עוד סברות אמרו בטעמו של ר' יהודה שאין להשהותם ולהקריבם לשנה הבאה ?

ד | ממתי קרבנות ציבור צריכים לבוא מתרומת הלשכה החדשה, ומנין ?

א | ר' אלעזר ור"ש: ירעו עד שיפול בהם מום וימכרו, ויפלו דמיהם לקיץ המזבח. ר' יהודה: ימותו, שחטאת שציבור התכפר באחרת מתה (וכן הדין בשעירי עבודה זרה). ואסור להשהותם לשנה הבאה, שמא יקריבום לפני יום כיפור הבא. ואינו דומה לבהמה שדינה ש"רועה עד שתומם" ולא חששו לתקלה. שהואיל והיא עצמה אינה קרבה, הרי מסיח דעתו ממנה. (דף סו.)

ב | 1. לרבי מונים שנה לשעיר לפי שנת החמה, 365 יום. ואם הקדיש את השעיר בערב יום הכיפורים בשנה זו, הרי ביום הכפורים הבא יהיה רק בן 364 יום.
2. לריש לקיש, חטאת שעברה שנתה רועה עד שיפול בה מום ותימכר.

ג | 1. קרבן ציבור צריך לבא מתרומת הלשכה החדשה של שנה זו.
וקשה, מדוע אין משהים את הפר שאותו הכהן הגדול קונה ממעותיו.
2. שמא לא ידעו כולם שהגדילו על השעיר מחדש, ויסברו שהגדול קובע משנה לחברתה.
3. שמא ימות הכהן הגדול בשנה זו, ודין הפר למות כדין חטאת שמתו בעליה.

ד | הדין: מראש חודש ניסן מצוה להביא מן החדש, ואם הביא מן הישן יצא אך חסר מצוה. המקור: "עולת חודש בחדשו לחדשי השנה", ומריבוי לשונות של חידוש נלמד, שיש חודש שממנו צריך לחדש את הקרבנות ולהביאם מתרומה חדשה. ולומדים בגזירה שוה "השנה השנה" שחודש זה הוא חודש ניסן.